

Pocztowa Przekazy Rozrachunkowe
Urząd Pocztowy Warszawa I Karłowicka M. 189

Ceny ogłoszeń: Za wiersz wysokości 1 milimetra w tekście gr. 50, zwyczajnie gr. 40, nekrologi do 60 mm. gr. 20, powyżej 60 mm. gr. 30, drobne za wyraz 20 gr. Poszukiwanie i zaopiniowanie pracy bezpłatnie. Ogłoszenia tabelaryczne o 30 proc. drożej. Układ ogłoszeń tekstowych i zwyczajnych 6-cio szpaltowy. Za treść ogłoszeń Redakcja nie odpowiada.

Wedle ostatnich danych oficjalnych, ludność Włoch w dniu 3 maja br. wynosiła 43.724 tys. Nadwyżka urodzin nad zgonami w ciągu pierwszych miesięcy roku bieżącego wyniosła ok. 175 tysięcy.

W wieku 16cie matuzalowym zmarł pod Rio de Janeiro, niejaki Venda de Cruz Pedro Mancel do Santos, urodzony w dn. 24 września 1613 r., a więc w 124-ym roku życia. Zmarły pamiętał swe miasto rodzinne jeszcze jako drobą osadę rybacką. Był to najstarszy Brazyliania.

Perard, czy w Donefont, zostają przewiezieni do Paryża i stąd przed sądem w stolicy. Jednocześnie nie przeciw oskarżonym ma być zastosowany inny paragraf kodeksu karnego, niż przewidywany dla tych w toku śledztwa. Pozostaje oskarżenie o bezprawne posiadanie i gromadzenie broni oraz o udział w stowarzyszeniu przestępczym, przeciw aresztowanym ma być wytoczone oskarżenie z paragrafu, mówiącego o spisku. Ta zmiana kwalifikacji ma o tyle duże znaczenie dla całej rozprawy, że sprawa będzie automatycznie charakteru czysto politycznego, natomiast czego oskarżeni nie przynajmniej będą prawa wnieść apelację, a poza tym proces będzie się odbywał nie przed sądem karnym w Paryżu, ale przed trybunałem stanu.

PUDIR
CAZIMI METAMORPHOSIS

Zhiteryzowany „katolikizm” Rozwiane zbudzenia

Bezprzykładne Ataki na Francję Odwrót Schachta

W prasie tak zw. „katolickiej”, albo pracującej uchodzącej za katolicką, we wysoce znamiennej polemice.

Pierwsi ruszyli do ataku, pracujący wykorzystali katolicyzm i jego wpływy w Polsce dla celów hitleryzacji naszego życia, kierujący redakcją „Prosto z mostu” i znanego pisma „Merkuriusz”.

Odpowiada im „Głos Narodu”: O co ten spór w klerikalnej roźnizie?

Właśnie o monopol na katolicyzm, o to, kto jest lepszym katolikiem.

A jak pisze „Głos Narodu” „ten Hund grabarzen” (pies pogrzebany) leży w tym, że przeciwnicy wymienionego pisma chcieliby całości katolicyzmu narzucić KIERUNEK TOTALISTYCZNY I PROHITERYZM.

Warto się tym sporem nieco dłużej zainteresować. „Prosto z Mostu”, a za nim „Merkuriusz” piórem samego redaktora Nowaczynskiego rozpętały w Polsce nagonek na najwybitniejszych pisarzy katolickich Francji. Kampania trwa już długo i dotyczy przede wszystkim katolickiego filozofa Mariatiny, powieściopisarzy Mauriac’a i Bernanos’a oraz poety Claudela. Są to pisarze, którzy mimo katolickiego charakteru swych twórczości zdecydowanie wychodzą z zasad wiary katolickiej, wypowiadają się przeciwko totalizmowi i potępiają gwałty faszystowskie (np. morderstwo ludności cywilnej przez gen. Franco).

To rzecz naturalna, nie podoba się organom hitleryzującym w Polsce.

Wymienionych pisarzy ostrzeczono jako lewicowców, komunistów nawet (wciąż ta „żydokomunia”), heretyków, reklamarzy, „jansenistów” i Bóg wie jak jeszcze. Wszyscy śladem grzechów głównych im się przypisuje, a to tylko dla tego, że nie mają uwielbienia dla Hitlera, Mussoliniego, czy innego bożka naszych domorodnych faszystów.

Znanym i cenionym pisarzem Mauriac’em zajmuje się specjalnie p. Nowaczynski, sypiąc ze swego rogu obeliski obelgi za obelgi pod adresem pisarza i CAŁEJ FRANCJI.

Zdaniem p. N. — Mauriac należy do „galerii galeriów”, którzy jeszcze nieśli do nie młara. Nie jest we Francji ani nałęcz, ani po pierścieniu faszystyżacji Nar. Federacji Katolików, której szefem jest gen. Castelnau, nie entuzjastycznie się fanatyzmem. Przeciwnie, jest problem faszystowskim i totalizmem na Francji, czynionym nieudolnie przez „Ligę Narodową”.

Nie dość na tym. Mauriac ała, kował w gazetach hiszpańskich

Remat po roku: skłonił Rois na hanie Antyhrysta, dywagował, pracujący z Judokomuną, agent Mydrosy Sion, nie mordował a de mordanta, trojski kół, Kohna, Blum’a, Bousy’ów, Dreyfusa, B. ach’a, dyktator i doznajęcy takto w wielce Francji, w którą przycięła Francja, a wrogowie Włochy — Parisje jeszcze ostatnie pokle dali nardzie.

Dla czego p. Nowaczynski tak jest zawzięty na „demoralistę” Mauriac’a?

Popełnił on bowiem w oczach pisarza z „Merkuriusza” i „Prosto z Mostu” zbrodni co nie młara. Nie jest we Francji ani nałęcz, ani po pierścieniu faszystyżacji Nar. Federacji Katolików, której szefem jest gen. Castelnau, nie entuzjastycznie się fanatyzmem. Przeciwnie, jest problem faszystowskim i totalizmem na Francji, czynionym nieudolnie przez „Ligę Narodową”.

Nie dość na tym. Mauriac ała, kował w gazetach hiszpańskich

Mydło i krem do golenia. — Woda lawendowa. **SZACHCHA** Najlepsze — najtańsze.

frankistów, krytykował komedie nieterwencji, potępiał ataki „Abyss” domagające się sankcji wobec Włoch, epikował się uciekami, nieraami (wśród nich było wielu właśnie katolików) z Austrii.

Czyż trzeba więcej powodów do wylewania pompy przez „obrońców katolicyzmu” w rodzaju p. Nowaczynskiego na katolickiego pisarza, a przy okazji na cały polski i na Francję?

Tym niepozytywnym wystąpieniem ostro przeciwstawia się „Głos Narodu”.

Oto Mauriac napisał „Zycie Jena”, które p. Nowaczynski ko swojemu zgromadzeniu złożył w wybitnie żydowskich kategoriach w Tel-Awiew, jak gdyby p. Nowaczynski nie wiedział, że żydzi handluje nawet różniami. Oto razem z Claudel’em i Mariatyną Mauriac’em „manifest” na sankcji i potępianiu „Włochów”. Jak gdyby to Abdyha było w tym wypadku nie petytem, a Italią afary. Oto Mauriac nie jest tachycyem metodami wojennymi gen. Franco, jak gdyby żył w dła wódz Hiszpański narodowej kosa katolickie nie chwyciły się na pewne jego działania (ostatnio nawet Bernanos, który — jak przypuść Nowaczynski — syna dła do armii narodowej, wapił się katolickim i odwrócił od Franco, a stał lewicą w ośrodku do cywilnej ludności).

Dalej krakowski organ katolicki dodaje, że katolicyzm Mauriac’a budzi badź żadnych wątpliwości, że jego działalność znalazła uznaniem najwybitniejszych dostojników kościoła. A p. Nowaczynski jest ostatnim z tych, którzy mają prawo kazać go za żyda katolicyzmu.

P. Nowaczynski zaatakował nie tylko Mauriac’a, ale i tych, którzy go popierają, a to w liście arcybiskupa Paryża, kardynała Baudrillard’a, ba nawet SAMEGO PA. PIEKZA, za to, że przyjął pisarza na posuchaniu.

Zapamiętaj więc, doprowadzono „już do najwyższego oburzenia „Głos Narodu”, czy i ci porupali kółkoła znajdują się na liście p. No waczynskiego, jako kandydaci do Gułery.

„Głos Narodu” kończy swe wy wody słowami:

Trzeba sobie wyprzeć tego rodzaju pisa- rza, który atakuje „Głos Narodu” i Mauriac’a, ponieważ ten „wyprze- cza” krytykę Hitlera. Ba, jeśli dła będa trwały, jeśli się nie młk, nie przeciwni, — nasi pocięci politycy katolicki, majcy Francję z powieści Dumasa, gotowi naprawde uwierzyć, że kwiat francuskiej inteligencji z dwu na kardynałami na czele utożwi- razają, pocięci w idową wielość do „Jedynego” (czyli do Nowaczyn- skiego), a za ujemniejszej, nazi- dają uznania u swego Papieża. Go- towi są dła, że prawdziwy katolicyzm reprezentuje w świecie dwóch ludzi: Mauriac’a swa Francji, a Nowaczyn- skiego w Polsce! I może jeszcze Hitler w Niemczech!

„Głos Narodu” niepotrzebnie w formie wapijeli zadaje pyta- nie: „Czy Mauriac’em? Właśnie o to chodzi. „Katolicy” z pod zna- to „Merkuriusza” nie tylko obli- ktywne, ale i subiektywne, chcieli- by katolicyzm wciągnąć do oho- ty totalistyczno — faszystowskie- go.

Dla nich Hitler jeżeli nie jest Bogiem, to w każdym razie pro- kromem. Dlatego dla nich najlep- szymi katolikami jest ta część kła- ru, która, jak wiedeński kardynał Innitzer, ukorzyła się przed Hitler- em.

Zaś ta część katolików, która do- tą nie pisze się na program fa- szystowski przy różne „Prosto z Mostu” — prosto z mostu zalicza- na będzie do „Żydo-Komun”.

I „Głos Narodu” spokita ten los, — jeśli pozwalał sobie będzie na- takie, jak cytowany artykuł.

Na marginesie wystąpienia p. Nowaczynskiego jedno jeszcze trze- ba podkreślić, a mianowicie jego bezprzykładne. Nie PRZYTYMNE ATAKI NA FRANCJĘ.

O Francji — solusnieszce Pol- ski — ośmiela się p. N. pisać:

„Zdrapcowano do szpiku kości- łałca wywierający na wylizację Gdów”.

I w tym stylu masła plugawych

epitetów pod adresem Francji i wylizanych Francuzów.

Gdyby coś podobnego napisał o Polsce, która z publicystów fran- cuskich, zdobyła napisać 10 proc. to- go, co p. Nowaczynski, jakby on- nie zażartował?

Uznał by takie wystąpienie za ciężką obrażę Narodu Polskiego, czy też nie?

S-EK.

Ważą się losy układu anglosło-włoskiego

Czytelnicy nasi wiedzą dobrze, na czym polega „słabe miejsce” u- kładu anglosło-włoskiego, pod- pisanego 16 go kwietnia r. b. Mus- solini i Chamberlain’a przy przełoni- ciu, że zwycięstwo Franco jest kwestią kilku tygodni i że wraz z tym zwycięstwem można będzie prze- stąpić do regulowania sporów an- glosło-włoskich, oczywiście na podstawie nowego stanu rzeczy, wytworzonego przez owo zwycię- stwo. Chamberlain z góry już wi- dzał słabo w aureoli zwycięstwa „g. realisty” i niewy „pokoju”.

Bohaterki opór Hiszpański ludo- we pokrzyżował zamiary obu nie- żółt stan. Franco „poręczy” im- że najpóźniej 15 go maja Hiszpa- nia w jego znajdzie się rękach. A owo czerwiec ma się ku końcowi, a wojna nadal trwa, a zapowiedzia- nowo zwycięstwa nie ma.

Sytuacja Mussoliniego i Cham- berlaina stawała się z dniem ka- żdym coraz... zabawniejsza. Mus- solini począł naciąkać Chamberlaina, by zmusił Francję do zamknięcia granicy pirenajskiej, a tym samym wszelkiego dowozu ludności do Hiszpanii ludowej; podobno — tak- że dźwigny depesze — musiał ten o- siągnąć swoje i granicę zamknięto. Porzucił wszystkie komunikacje morskie. Był i także ucieczkowi- ły, bombarduje się okrutną hand- lowie. Ale to wszystko okazuje się niedostateczne i nie rokuje zwycię- stwa zwycięstwa. Mussolini nate- go ledy, by przynagano gen. Franco prawa strony wojny, zanim sta- pią się przysyłowe wycofanie „ochotników”; mógłby on wtedy zapowiedzieć formidabla białokę- prawy Republik. Ponieważ jednak uchwały konfliktu „nieinterwency- nego” nie pozwalała na spełnienie tego „kaprysu” dyktatora włoskie- go i przyznaje praw strony wo- jujacej, jest zażalenie od wycofania „ochotników” (czyli wojska Mus- solini) ponu, dla zadokumentowa- nia „dobrej woli” wycofał już dwie dy- wizie („czarna strzala” i „czarna ołem”) z frontu hiszpańskiego. Tak czołowa pisma zaręczanie, ale nam to wierzysz się nie chce.

Komitet ludyński ma ledy zno- wu przystąpić do „pracy” i zająć- się zarówno sprawą wycofania „ochotników” jak przynagania gen. Franco praw strony wojny.

To jest jedyną wersję rokowani- anglosło-włoskich, mających przewidywać zakończenie wojny hiszpańskiej, a przez to wejście w życie układu anglosło-włoskie- go.

Ala są i inne wersje, prawdo- podobniejsze. Oto Włochy znalazły- by W CIEKWEJ SYTUACJI GO SPODARZAJĄ Z POWODU NIEU- RODZAJU. Włochy muszą zakun- łoże zaręczanie, ale nie mają pi- niędzy. Muszą pożyczyć pieniądze,

Dla prasy całego świata jest pierwszorzędną sensacją gospodar- cza mowa d-ra Schachta, mini- stra bez teki i prezesa Banku Re- zsy. Dla całej prasy, prócz... so- gajalicyzacji! Przy systemie rzą- dzenia III Rzeszy, rozpuszczone- (zdaje się głównie przez hitlerow- ską propagandę) polski o rzeko- mych larchach zasadniczych, mł- dzy Hitlerem i jego najbliższymi „pomocnikami” — a dr. Schacht

były zapewne przezwane ukarto- waną grą.

Sławetne podrzę d-ra Schach- ta odbywały się (bo inaczej by- nie mogły) z polecenia rządu i w jasno, z góry określonych celach. Schacht faktycznie był i jest głó- wnym oficjalnym przedstawicielem gospodarstwa III Rzeszy, który ma dostateczną władzę, autorytet i doświadczenie, potrzebne do roz- mawiania z kierującymi gospodar- czymi sprawami poszczególnych państw ekonomistami i polityka- mi, i on jeden może jeszcze na- bierać ich na wciąż nowe wlad- czenia na rzecz swego państwa- niemieckiego.

Od początku rzy hitlerowskiej fi- nansowany był przez magnatów kapitalistycznych Niemiec i oni byli i są jedyną warstwą nielic- ną, ale uprzywilejowaną, która nie tylko na przewrocie hitlerow- skim nie straciła, ale stała i do- dziszykwalna i zyskuje.

Polityka inflacyjna i przeróżne „genialne” pomysły Schachta na temat różnej wartości marki nie- mieckiej (nie mającej prawie żad- nego zabezpieczenia „kruszczo- go”) uchodzą za zagadkę. Inna wartość ma marka wezwany kra- ju, inna tak zw. „zapermarka” uło- kowana w zagranicznych bank- ach; inna marka turystyczna, „i- neoficjalna, nieoficjalna na żąd- nych giełdach, ale będąca przed- miotem prywatnego handlu mar- ki obiegowa, znajdującą się w in- nych krajach, jest papierowa wa- luta, której druk i emisja jest nie- stochanie wydany źródłem do- chodów Banku Rzeszy. Ta znajdu- jąca się na wolnych rynkach za- granicznych marka niemiecka, ma wzbroniony powrót do Niemiec i jako niekontrolowana nie obciąża banku emisyjnego III Rzeszy.

Na tej niesłychanie skompliko- wanej, kuszawolej i perfidnej po- liyce INFLACYJNEJ zarabia ka- pitałizm niemiecki, a tracą przede- wszystkim „świat pracy”, którego stała systematycznie w miarę jak marka traciła swą faktyczną wartość a zyski kapitalistów ro- śły.

Walutowe szaleństwa i szatki bez- strasne kapitału międzynarodowe- go, a oparte na krzywdzie klasy

Apetyty rosną OO. Misionarze roszczą pretensje do terenów m. Warszawy. Razem — 40 milionów

Planidm obszarze, że Zgro- madzenie OO. Misionarzy pro- cusuje się z zmią m. m. War- szawy O O. BŁYNNIE TERENY W CENTRUM STOLICY.

Zgromadzenie to w swoim po- wie, operujące się na ustawie o zwrocie skonfiskowanego mienia, żąda uniesienia gminy z szeregu nieruchomości, a mianowicie: w m. przy ul. Krak. Przedmieszcze- niu, gdzie planuje się komenda war- szawska polacji, ul. Lindniew- s, gdzie mieści się Dyrekcja Wodo- ciągów z m. Nowogrodzkiej 80, gdzie znajduje się Miejski Insty- tut Higieny, z m. Nowogrodzkiej 73, gdzie mieści się dom wcho- wawczy im. św. Boduena, wresz- te Zgromadzenie prosi o wyko- nanie, mianowicie z terenu ogro- du Pomocniczego oraz szeregu pla- ców na ul. Em. Platner, Wpłnów- s.

Ala nie dostał od Lindbergha bez ich wiedzy i zgody. Oba w tym dniu Lindbergh otrzymał za stanoż Zgromadze- nia naradę z nowym grabieżni. Anonimy cyrula go odpowiedzial- nym za śmierć Hauptmanna, o któ- rym głowa, że był niewinny. Walutę tych listów wzmożono jeszcze więcej dźwiz nad Lindbergh- em.

Razem z Lindberghem przebywa- lny biolog Cuvell. Obaj zajmują się eksperymentami nad budową „szutcznego serca”.

Chabubickiego. Nadto Zgro- madzenie żąda zwolnienia odzako- wano w wysokości 5 milionów zł. za grunta zabrane przez Warszawę w 1918 roku i składowe na t. zw. Fortaka 20 Krzyżak.

Oszacowaną wartość powoławsz Zgro- madzenie określa na 10 milionów złotych. W rzeczywistości jednak wartości gruntów i nieruchomości- żądanych przez Zgromadzenie wo- zą z GÓRĄ 40 MILIONÓW ZŁ.

Na śródownym posiedzeniu Rady Miejskiej przez Starzyski udeili- wli w tym sprawie następujących wy- jaśnień:

Gmina pozwu nie uznała, a sąd „nawaz jeszcze nie rozstrzygnął. Wniośn na stanowisku, że gmi- na działała w interesie publicz- nym, przejmując od władz woj- skowych grunty, urządzące ciele, na- wiażę kapitalu i t. d. Gdyby mia- ło swych zadań w tym zakresie nie spełniało, wytrzymałyby na- wiażę Warszawy byłoby jeszcze do- kładziej.

Gmina m. m. Warszawy posta- dła od kilkunastu lat „spore- ne teren” oraz pobudowane, na- niech gminy użytkownicy publi- cznej wykonywa zadania, do- których jest ustawowo powołana.

Uzasadnienie jej zasobów z o- kresu, stanowiącego blisko połowę ro- cznego budżetu stolicy byłoby kła- sk finansową dla miasta i jego obywateli.

po wyjaśnieniu przez Starzys- kiego, Rady Miejska jednogło- snie przyjęła wniosek, domagający- się od władz nadzorczych przed- sięwzięcia środków, któreby za- pobiegły niebezpieczeństwu groź- comu stolicy i jej ludności.

pracującej danego kraju, staje się

Ten stan rzeczy w dół i jednym- a w górę z drugich doprowadzić musiał do pewnego punktu ZWRO- TNEGO. Zawrotne tempo przy- cymowych polityczek państwo- wych w Niemczech, które wypom- powały już chyba cały zapas do- rowki jak zw. chłaczka, zmaza do- nowy walki walutowej, do zamia- ny tak zw. wleki skarbów na dług dźwigniony.

Jak w okresie wojny i po woj- nie wyglądała spłata tych dłu- gów — wiadomo!

Niemcy przygotowując się całą- parą do wojny, korzystali usłu- gą z wszelkich doświadczeń wojen- nych.

DR. SCHACHT TRĄBI DO OD- WROTU!

Dalsze „marazmaty” go rozmalu- go rodzaju pleniędzy papierowych- rożni katastrof!

Bogate doświadczenie, pozorne- odstawione od udziału w rzą- dzie, prezesa Banku Rzeszy ma- raz jeszcze wprowadziło w błąd całą świat! Mowa jego wygłoszo- na — zdawało się — do wypętro- nienia jedynie użyciu niemieckich urzędników bankowych, odmiata- nowe zamary, które zaprzęgni w hitlerizm, jak w łęzc, ekonomia- i i nieekonomist, zrozumiał ja- ko powrót do zasad kapitalizmu liberalnego. Tego z przemówienia Schachta wyczytać nie można, chyba, że ktoś się bardzo uprze i między wiersze szerszemu mo- wy spróbuję podnieść myśli, bę- dące bardziej wyrazem życzeli, niż konkretnych zapowiedzi.

Owocem dotychczasowej polity- ki firmowanej przez gen. Goer- niga, a realizowanej finansowo przez Bank Rzeszy i wszystkie za- leżne od niego banki, jest aliny- powroty wzrost bezrobocia (u- stabilizowanego na co cyfrze 2- 3 milionów) oraz szalone obniżenie stopy życiowej, a więc dosłownie- najniższe szerszoki mas ludno- ści.

Armata zamiat masą są efek- towym hasłem demagogicznym, na krótką jednak megi!

Co konkretnie zapowiedział Schacht?

Wszystkie przedsiębiorstwa po- trebne III Rzeszy, załotone, pro- wadzone dotychczas i potrzebne nadal „dotychczas” zamierze- nom — objąć ma „miejscową przy- wrotną kapitalizm”.

Maż się sprawą tamną so- bie głowę, w jaki sposób Krup- r, Bohle, ka. v. Donnermarck i nie- liczna, ale dobrana elita Herma- ndów i Nie-Hermannów, Goeringów, czy Willebschów, wydanych za- dynastów kapitału i władzy — da- sobie radę z upaństwowionym ka- pitałizmem w III Rzeszy.

Faktem jest i trzeba to stwier- dzić, że powrót do dawnego, pel- nego „dynamizmu” kapitalizmu- tak zw. liberalnego, został w Niem- czech zamknięty.

Różnym naszym młodocianym- i trochę starszym — „Falganow- com” może się jeszcze zdać, że III Rzesza realizuje próżę szowinizmu, cznych i nacjonalistycznych jakich- spoleknie radykalne — reformy w polityce, doraznym temple. Można- by wprawdzie zwolennikami i wy- naważać nacjonalizm, nawet na- listowskiego w czystej, teoretycz- nej formie, ale łącznie wzięty w- zwycięstwo szowinizmu narodo- wowego z jakimikolwiek pow- ważnymi reformami społecznymi- jest najwinnym i zgubnym złudze- niem.

Rozdęta do rozmiarów Ideologi- cznej deklaracji mowa d-ra Schach- ta, może być zapowiedzią, że III Rzesza przejdzie na tak jesz- cze kwitując w pamięci, a przez- sanających wodzów gospodar- czych niedawno jeszcze zalecały system deflacji. Ciągłe jeszcze w- Polsce żyjemy w „klimek” „śle- dów dawnej” szerszej inflacji z o- kresu „Chjeno — Piasta” i deflacji z okresu tak zw. ery pułkownik- kowskiej.

Przemówienie d-ra Schachta do- niemieckich urzędników banko- wych nie jest przełomem, jest ty- łą nową metodą oszukiwania świa- ta przez na rzecz kapitalizmu i- naczem znakiem TRUDNEJ SY- TUACJI DLA DYKTATORA.

T. HARTLEB

